

Hvis hver bestemte sig til at hverve blot et nyt Medlem, og »Dansk Kvindesamfund« vilde være fordoblet!

For hver ny, der kommer til, faar »Dansk Kvindesamfund«s Ord forøget Vægt og dets Arbejds-Midler vokser.

»Dansk Kvindesamfund, der jo saa alsidigt arbejder for Kvindens Interesser, hendes hele Stilling her i Landet, har kun godt 6000 Medlemmer, og hvor mange burde det ikke være!

Vi maa alle hjælpe til at skabe en virkelig stor og mægtig Organisation, hvorved Kvinderne her i Landet viser, at de i det mindste forstaar deres eget Tarv og kan staa enige i Arbejdet derfor.

De danske Kvinder, som allerede har vist deres Forstaaelse af denne Sags Vigtighed ved at slutte sig til »Dansk Kvindesamfund«, maa blot ikke slaa sig til Ro med, at de derved har gjort deres Pligt; det er kun det første Skridt til Opnaaelse af en god Samvittighed.

Alt dette skulde vi gerne lægge os paa Sinde, nu da vi staar foran Arbejdets Genoptagelse, nu da Sommeren er til Ende; den som skulde have bragt os nye Kræfter til Arbejdet. Det kan ikke skjules, at den har været rig paa Skuffelser. Det Væld af Lys og Varme — den Sundhedskilde vi skulde have øst af — har vi kun mærket meget lidt til. Kulde og Regn har vi haft til Overflod; og i Danmarks Historie vil ogsaa denne Sommer staa som en Tid, hvor store Skyer formørkede vort offentlige Livs Himmel. Sommeren har hverken paa den ene eller den anden Maade kunnet bringe os Danske Opmuntring eller Mod til vort Arbejde. Der er vist ingen, der i Øjeblikket kan føle sig stolt eller glad over at kaldes dansk, og dog er der sikkert kun faa, der er født i Danmark, som ikke elsker sit lille Fædreland og føler sig knyttet dertil ved det bedste i sig selv.

For Danmark er det i Øjeblikket tunge Tider i mere end en Retning, vi maa derfor offre det vore bedste Kræfter og ikke tænke paa, at det i Øjeblikket kun har lidt at byde os til Gengæld.

Naar de lysere Tider — forhaabentlig — engang kommer, vil vi kunne glæde os dobbelt derover i Bevidstheden om, at vi har vor ringe Del deri.

Men det lyder saa stort, at vi skal arbejde for Fædrelandet, og hvorledes skal vi de ganske menige bære os ad dermed? Vi skal ikke vente, at vi kan udføre noget stort, — det er kun de faa beskaaret.

Vi skal først være trofaste imod det daglige Livs Krav, — for vi skal huske paa, at hvis hver enkelt her i Landet gjorde sin Pligt af al sin Magt, var Danmark et vidunderligt Land at leve i. Og samtidig med at gøre vort Arbejde godt, virker vi jo ogsaa ved vort Eksempel.

Men desuden maa vi ogsaa se at naa lidt udover at tilfredsstille det daglige Livs Krav. Dagen og Vejen kan være trælsom nok og ikke mindst for Kvinderne. »A womans work is never done« og netop derfor er det saa vanskeligt at naa mere end det. Men selv naar man tager dette i Betragtning er det ikke uretfærdigt at sige, at Kvinderne her i Landet i altfor høj Grad lader sig opsluge af deres eget og altfor lidt bekymrer sig om det Almene.

Samfundet trænger til den kvindelige Indflydelse, Kvinderne bør ikke holde sig tilbage. De maa klare sig deres Stilling og Opgaver, de maa støtte deres egne Krav ved at staa Skulder ved Skulder. Og den bedste Maade at begynde er at melde sig ind i »Dansk Kvindesamfund« og tage virksom Del i dets Arbejde.

Det kan ikke siges ofte nok, danske Kvinder, slut Eder sammen for Samfundets og for Eders egen Skyld!